

Той имъ отвори вратата, и тѣ заприпкаха предъ него, както припкатъ млади агнета презъ хубавъ пролѣтенъ день.

— Полека, полека, толкова не бързайте. Ще уплашите овцетѣ,—каза той, като ускори хода си. Пъргавитѣ деца се поспрѣха предъ самитѣ врата на кошарата и чакаха съ нетърпение своя татко. Чичо Менчо ги настигна. Той влѣзе въ кошарата заедно съ тѣхъ, и всички отидоха право при Ваклуша. Агнето лежеше спокойно. Но, щомъ чу шума и крѣсъка на децата, стана, протегна се, отиде при майка си и бързо-бързо започна да суче млѣко и да върти получерната си опашчица. Палавцитѣ заобиколиха агнето и започнаха да го гаятъ ту по кждравото му грѣбче, ту по пъргавата му опашчица.

— Татко, агнето яде ли хлѣбъ? — запита едно отъ децата.

— Не!... то е още малко за хлѣбъ. Сега суче само млѣко, а следъ нѣкой день ще почнемъ да му даваме и хлѣбъ... и варенъ ечемикъ... и всичко...

Доволни отъ отговора, тѣ започнаха пакъ да милватъ първото агънце, първата радостъ въ цѣлото стадо. И дълго, дълго го милваха и гледаха. И не можеха да му се нагледатъ....

Иванъ С. Начевъ

ЗЕМЯТА

Една е тя, една е тя!
Живота, хората, свѣта
не биха били тукъ безъ нея,
и днесъ азъ нѣмаше да пѣя.
И както майката милѣй
за рожбата си и живѣй
да ги отхрани и отгледа, —
тѣй тя ни храни и ни гледа
като рождени синове,
и все къмъ работа зове.

Ненчо Савовъ